

Φρεντερίκ Στερ
Απόδοση: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

Ο λύκος που έγινε αρνάκι

ΜΙΝΩΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σειρά: ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Συγγραφέας και τίτλος πρωτοτύπου:
FREDERIC STEHR
«Monsieur Leloup est amoureux»

© 1996 Éditions MILAN, France

Επιμέλεια έκδοσης:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Παραγωγή:
ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.

Βιβλιοδεσία:
Β. ΚΥΠΡΑΙΟΣ - Ι. ΤΣΙΑΚΑ Ο.Ε.
Τηλ.: 210 574 0506

1η έκδοση στην Ελλάδα: Απρίλιος 1998
2η έκδοση: Ιούλιος 1999
3η έκδοση: Ιανουάριος 2003
4η έκδοση: Απρίλιος 2003

Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο - Αθήνα
Τηλ.: 210 27 11 222 - Fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • E-Mail: info@minoas.gr

ISBN 960-240-845-6

Φρεντερίκ Στερ

Ο λύκος που έγινε αρνάκι

Απόδοση: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΜΙΝΩΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο κυρ-Λύκος ζούσε σε μια σπηλιά
κρυμμένη βαθιά σε ένα πυκνό
και σκοτεινό δάσος.
Ζούσε ολομόναχος τόσον καιρό,
που είχε ξεχάσει τι θα πει
να έχεις φίλους. Η πόρτα του
ήταν πάντα κλειστή σε όλους.

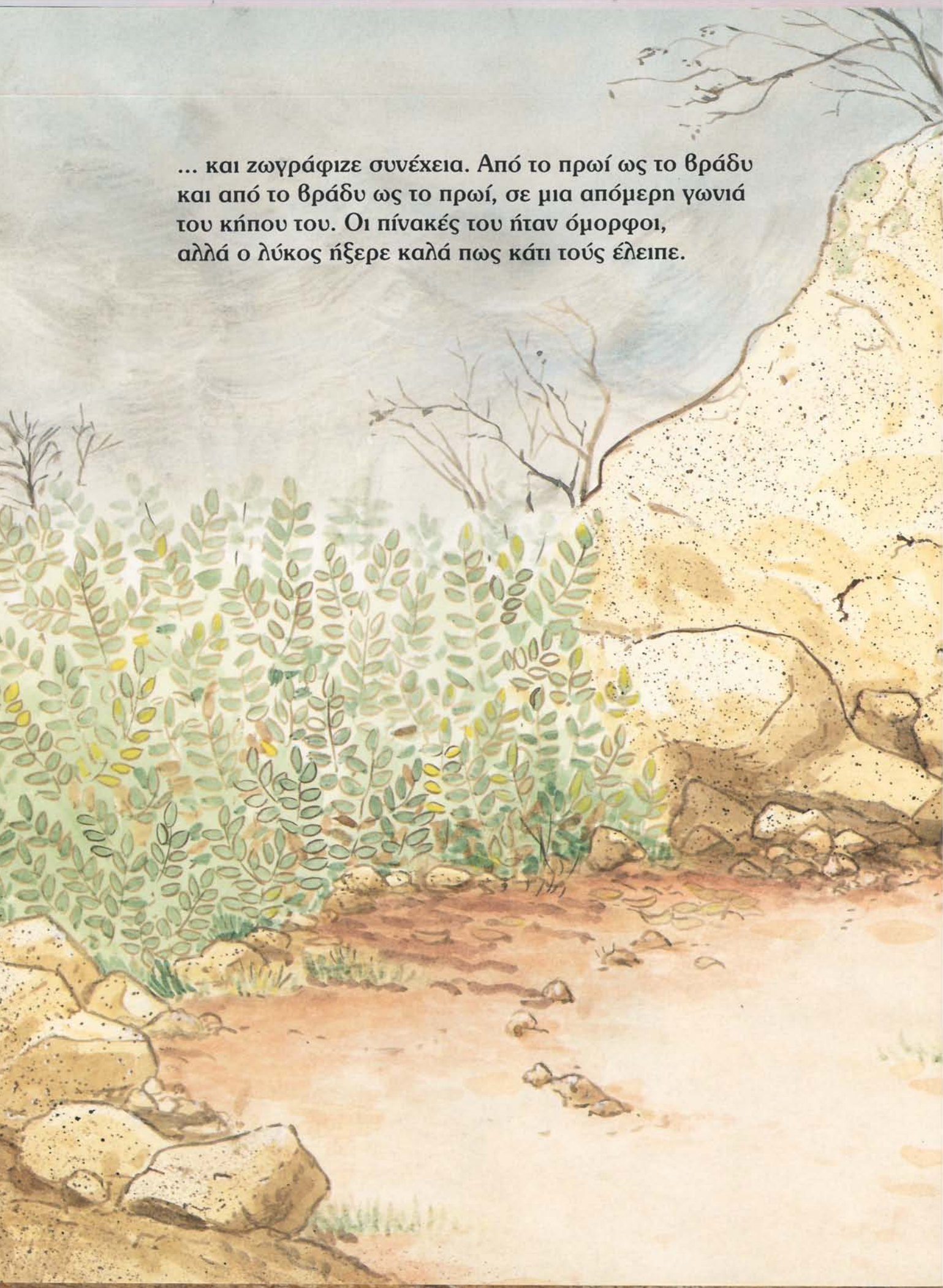

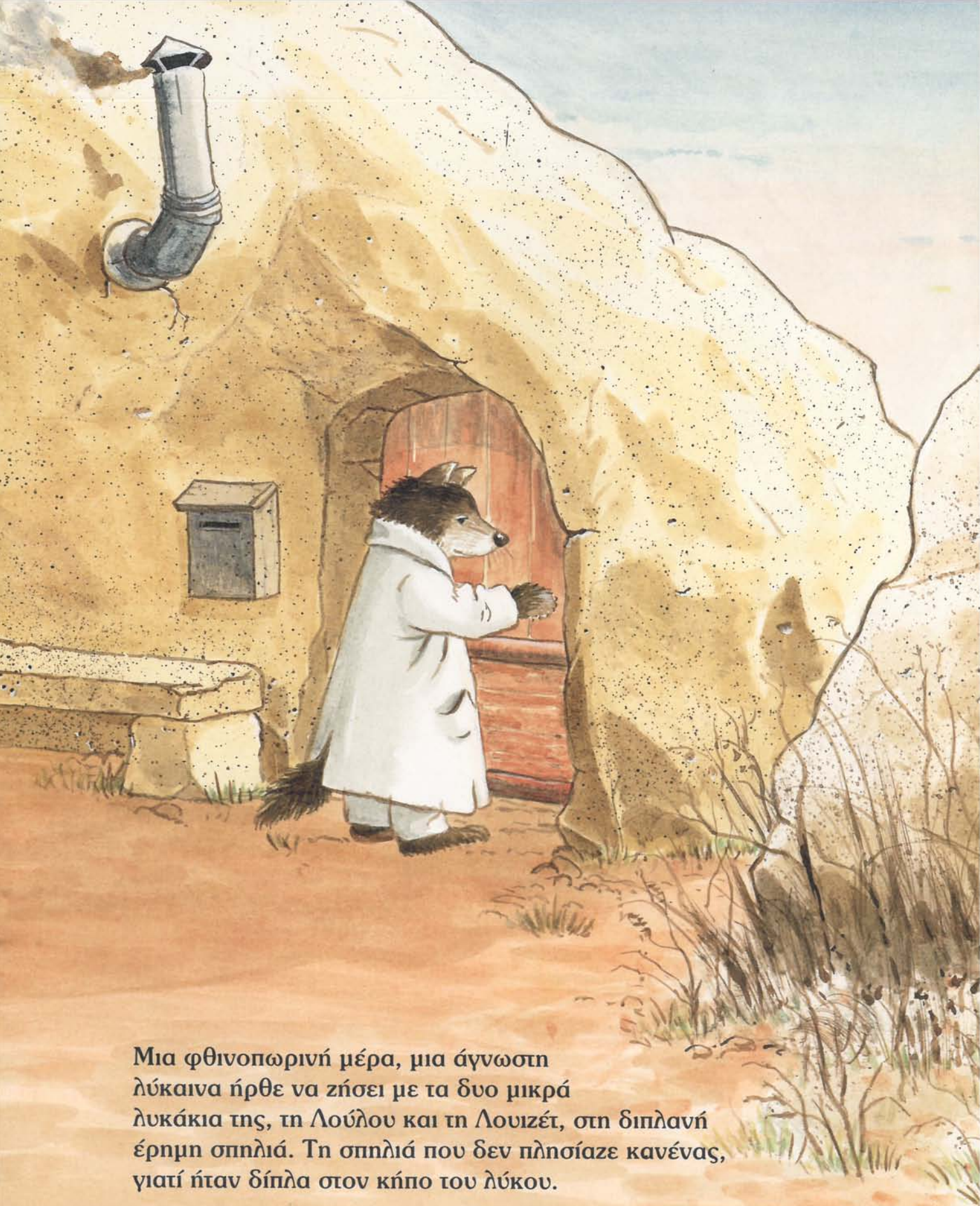
Όλοι τον κουτσομπόλευαν και έλεγαν ένα σωρό ιστορίες για την αφεντιά του. Έλεγαν ότι ίσως ήταν ο πιο κακός λύκος που είχε γίνει ποτέ. Αυτός δεν είχε φάει τα τρία μικρά γουρουνάκια; Αυτός δεν έφταιγε που οι άνθρωποι φοβούνται τους λύκους; Άλλοι έλεγαν τούτο, άλλοι έλεγαν εκείνο... Ο κυρ-Λύκος τούς άφηνε να λένε...

... και ζωγράφιζε συνέχεια. Από το πρωί ως το βράδυ και από το βράδυ ως το πρωί, σε μια απόμερη γωνιά του κήπου του. Οι πίνακές του ήταν όμορφοι, αλλά ο λύκος ήξερε καλά πως κάτι τούς έλειπε.

Μια φθινοπωρινή μέρα, μια άγνωστη
λύκαινα ήρθε να ζήσει με τα δυο μικρά
λυκάκια της, τη Λούλου και τη Λουιζέτ, στη διπλανή
έρημη σπηλιά. Τη σπηλιά που δεν πλησίαζε κανένας,
γιατί ήταν δίπλα στον κήπο του λύκου.

ENOIKIAZETAI

Η σπηλιά της κυρίας Λύκαινας έγινε η πιο όμορφη του δάσους. Μοσχοβολούσε ένα σωρό σπιτικά γλυκά. Και ο κήπος της γέμιζε λουλούδια, γέλια και παιδικά τραγούδια. Τα γέλια ανακατεύονταν με το κελάνδημα των πουλιών και χάιδευαν τα αφτιά του κυρ-Λύκου, που συνέχεια ζωγράφιζε καινούργιους πίνακες.

Ο κυρ-Λύκος αγάπησε τη λύκαινα. Την αγάπησε πολύ.
Και αυτό τον έκανε δυστυχισμένο. Γιατί σκεφτόταν
πως κανένας, ούτε και η λύκαινα, δε θα μπορούσε
ποτέ να ερωτευτεί ένα λύκο σαν αυτόν.

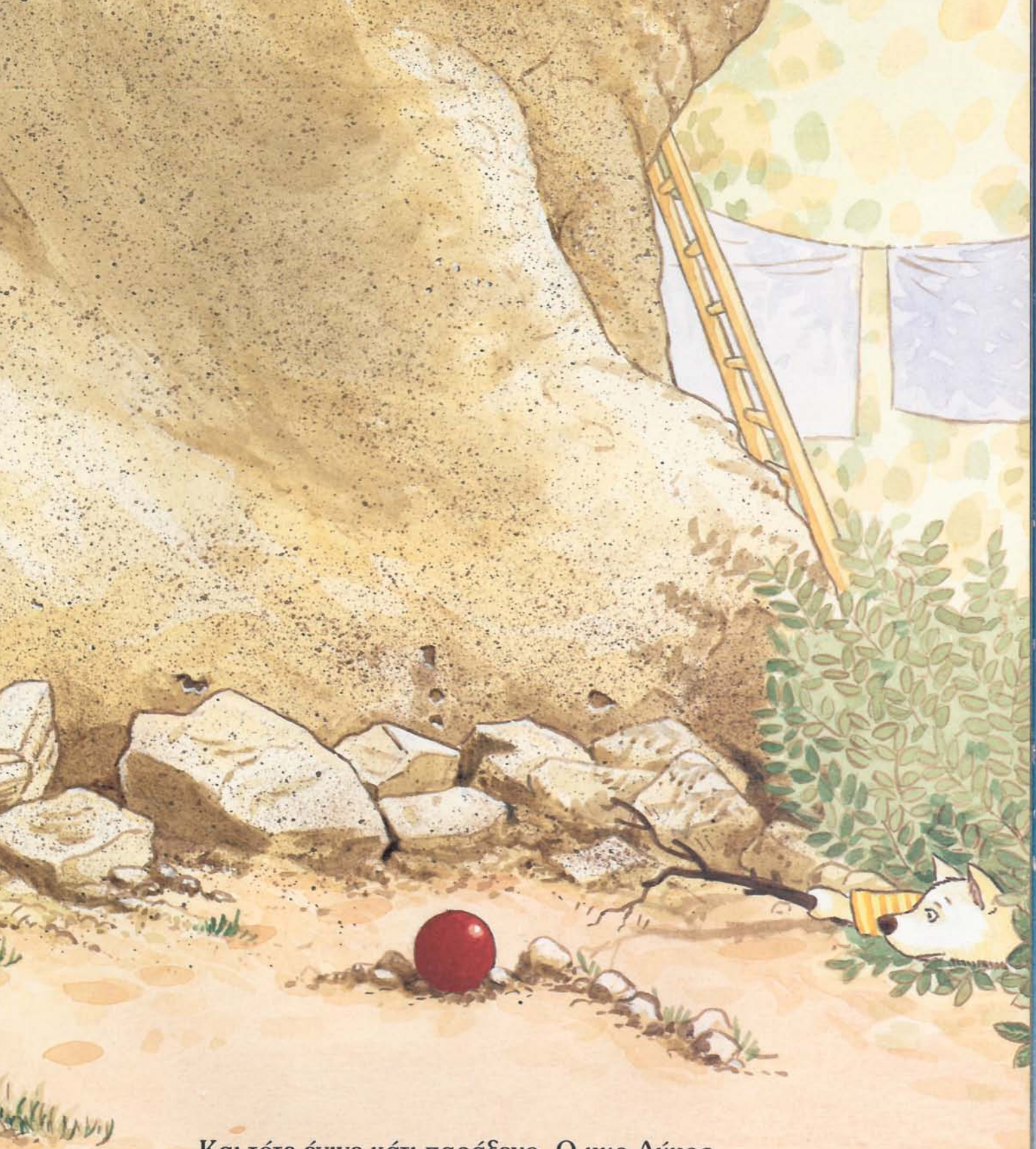

Το μουσικό του δεν το είπε σε κανέναν. Το κράτησε βαθιά
μέσα του και κλείστηκε ακόμα περισσότερο στη μοναξιά του.

Μια μέρα, η μπάλα της Λούλου έπεσε στον κήπο του κυρ-Λύκου. Η Λούλου όμως φοβόταν να πάει να την πάρει, και ο κυρ-Λύκος που ζωγράφιζε συνέχεια, δε σκέφτηκε να τη μαζέψει.

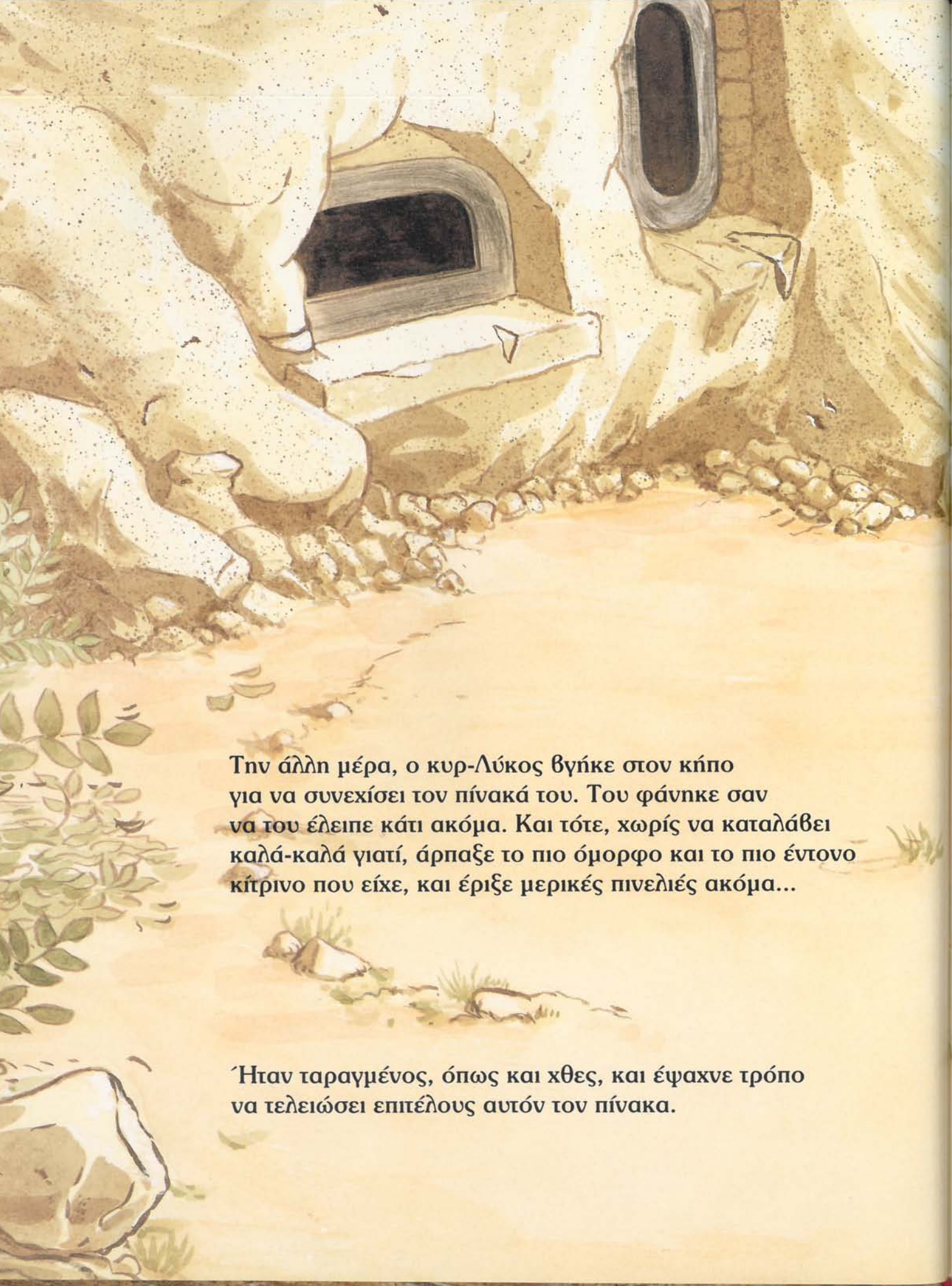

Και τότε έγινε κάτι παράξενο. Ο κυρ-Λύκος έβαλε στην παλέτα του το πιο όμορφο και το πιο έντονο κόκκινο χρώμα που είχε, και έριξε μερικές πινελιές στον πίνακά του...

Τη νύχτα, η Λουιζέτ, που ήταν πιο τολμηρή από τη Λούλου, πήγε στα κρυφά να πάρει πίσω την μπάλα από τον κήπο του κυρ-Λύκου. Η σπηλιά του ήταν φωτισμένη. Έπρεπε να κάνει γρήγορα.

Την άλλη μέρα, ο κυρ-Λύκος βγήκε στον κήπο για να συνεχίσει τον πίνακά του. Του φάνηκε σαν να του έλειπε κάτι ακόμα. Και τότε, χωρίς να καταλάβει καλά-καλά γιατί, άρπαξε το πιο όμορφο και το πιο έντονο κίτρινο που είχε, και έριξε μερικές πινελιές ακόμα...

Ήταν ταραγμένος, όπως και χθες, και έψαχνε τρόπο να τελειώσει επιτέλους αυτόν τον πίνακα.

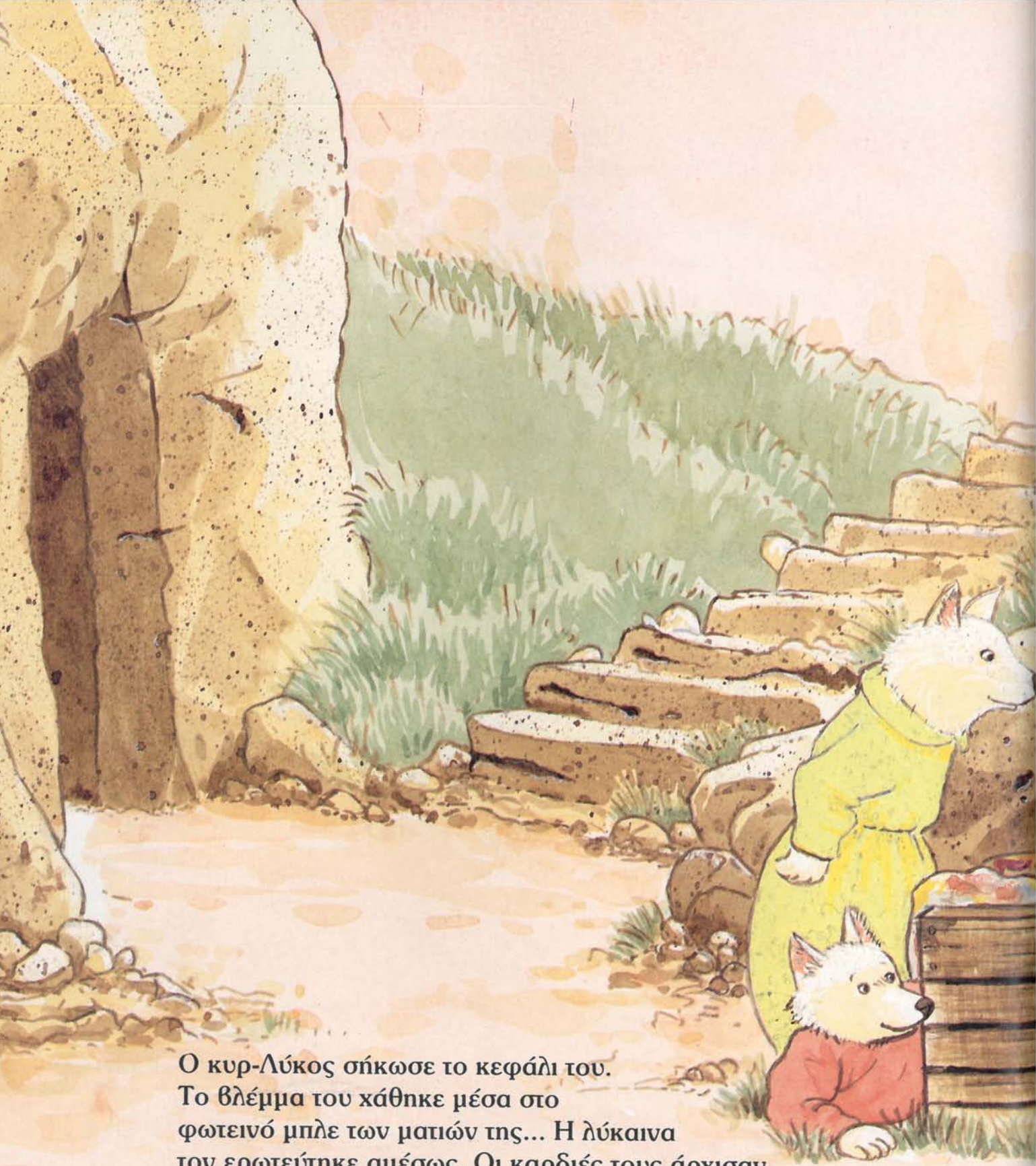

Το βράδυ, δεν κοιμήθηκε καθόλου.
Η νύχτα τού φάνηκε ολόλευκη. Σαν το φεγγάρι
και τη γούνα της αγαπημένης του λύκαινας...

Το πρωί, ήρθε στον κήπο του η κυρία Λύκαινα,
για να ζητήσει την κίτρινη κορδέλα της Λουιζέτ,
που της είχε πέσει όταν πήρε την μπάλα.
Ο κυρ-Λύκος ζωγράφιζε και δεν την πρόσεξε.
«Λοιπόν;» του είπε μια γλυκιά φωνή,
«γιατί δε βάζετε και λίγο μπλε;»

Ο κυρ-Λύκος σήκωσε το κεφάλι του.
Το βλέμμα του χάθηκε μέσα στο
φωτεινό μπλε των ματιών της... Η λύκαινα
τον ερωτεύτηκε αμέσως. Οι καρδιές τους άρχισαν
να χτυπάνε δυνατά. Και τότε, ο κυρ-Λύκος κατάλαβε
πως δε θα έμενε ποτέ πια μόνος. Άρπαξε το μπλε,
το πιο όμορφο, το πιο έντονο μπλε που είχε,
και τελείωσε τον πίνακα...

